

DE CULTURES, POPULISMES I CLIENTELISMES

Gran part de la població de Blanes és natural d'Andalusia, té família o se sent enllaçada amb els pobles andalusos» és un dels arguments que fa servir un veí del municipi per impulsar, des d'una plataforma anomenada Change.org, una Feria de Abril de la Costa Brava.

Per la seva part, Sergio Atalaya, regidor blanenc de Cs, fa mesos que treballa perquè el municipi selvatà es converteixi en la seu de la Feria d'Abril més gran de Girona. Explica que «la Feria d'Abril és un dels esdeveniments més populars de la cultura andalusos. Un esdeveniment que es remunta a la Sevilla del 1846, quan un català i un basc van posar en marxa una fira agrícola i de bestiar a la capital d'Andalusia».

Certament, la cultura andalusos té un bagatge impressionant: dansa, música, història, cuina, literatura, teatre, tradicions, etc. Un bagatge que a molts ens fascina i ens inspira. Com l'estètica dels primers muntatges de Salvador Tavora amb La Cuadra de Sevilla i tantes altres coses.

Són molts els andalusos que tenen família escampada per la geografia catalana. I, és clar, també a Blanes. És ben sabut, també, que un nombre significatiu de la població andalusos va haver d'emigrar de la seva terra per subsistir. Molts van arrelar físicament a Catalunya. Ara hi viuen. I també els seus fills i els seus nets. Quan van arribar, però, molts d'ells potser no van ser prou conscients que arribaven a un lloc on també hi havia una cultura centenària, potent i de gran abast: amb les seves danses, la seva música, la seva història, la seva literatura, la seva cuina, el seu teatre, les seves tradicions... ah! i la seva llengua! Primer el franquisme va procurar que no se n'assabentessin massa i que d'alguna manera sentissin molt poc interès per incorporar-la a les seves vides i estimar-la. Després, el clientelisme dels socialistes, sumat al dels convergents (en particular) i a la prepotència i indiferència dels nacionalistes (en general) pels nousvinguts, va seguir perpetuant una societat aparentment, sí, tolerant, però, emocionalment dividida. Una realitat que ara el «procés» ha fet aflorar amb tota la seva cruïsa.

Hauríem de celebrar que Blanes sigui una vila plural. I, de retruc, les variades manifestacions culturals de la gent que hi viu. També, però, les que ens són més properes i nostrades. La cultura catalana hauria, doncs, de ser coneguda, estimada i promocionada abastament per tots els ciutadans que vivim a Catalunya. I per sobre de tot, estimar aquest bé cultural tan carismàtic i preuat que representa tenir una llengua pròpia. Una llengua que, darrerament, els representants de partits polítics com Cs i PP han començat a obviar i deixar d'utilitzar de manera sistemàtica als mitjans de comunicació. Potser, perquè en el seu model lingüístic voldrien que finalment acabés convertint-se en una cosa residual com el gaèlic o irlandès?

El populisme, el clientelisme, el «divideix per vèncer» segueixen ensenyorint-se del nostre entorn. I els qui

podrien ajudar a canviar les coses, o bé riuen perquè el seu sac de vots va creixent, o bé miren cap a una altra banda perquè va minvant, o bé s'entesten a malbaratar energies en realitats i projectes virtuals, que perquè quallin algun dia i es facin realitat necessiten un suport molt més ampli. Seduir en lloc d'imposar. Sumar en lloc de restar.

La primavera del 2019 tindrem Feria d'Abril a Blanes. Prenent «finos» amb alguns amics i coneguts potser fins i tot cantarem plegats allò que diu «algo se muere en el alma, cuando un amigo se va». Ara mateix, sembla menys probable que cantem plegats, allò de «Oh dolça Catalunya, pàtria del meu cor...».

Qui pagarà la festa?

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/selva/2018/03/11/cultures-populismes-clientelismes/900644.html?utm_source=rss